

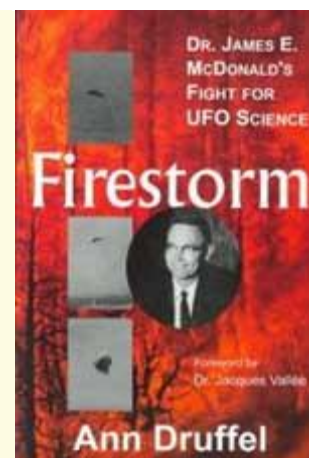
Jule-tilbud til UFO-Mails læsere

Når du køber for mindst 300 kr. i [SUFOI's webbutik](#), kvitterer vi med et gratis eksemplar af den engelske bog *Firestorm*. Tilbuddet gælder, så længe lager haves af *Firestorm*.

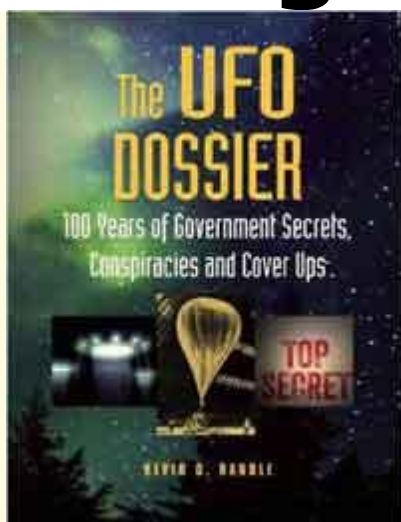
Har du læst alle titlerne i serien Fakta & Myter?

Fakta & Myter består af disse syv titler:

- *Area 51*. Print-udgaven er udsolgt. Kan købes som [e-bog](#) og lånes på [e-reolen](#).
- *Roswell*. Endnu få eksemplarer af print-udgaven. Kan købes som [e-bog](#) og lånes på [e-reolen](#).
- *Aliens*. Print-udgaven er udsolgt. Kan købes som [e-bog](#) og lånes på [e-reolen](#).
- *Nærkontakt*. Endnu få eksemplarer af print-udgaven. Kan også købes som [e-bog](#).
- *UFO-styrt*. Endnu få eksemplarer af print-udgaven. Kan også købes som [e-bog](#).
- *Bermuda Trekanten - og andre myter*. Endnu få eksemplarer af print-udgaven. Kan også købes som [e-bog](#).
- *Project Saucer - Da ufomyten blev skabt*. Endnu få eksemplarer af print-udgaven. Kan også købes som [e-bog](#).

UFO-bogen med det hele?

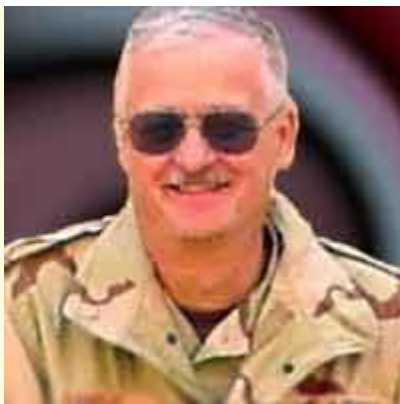
Kevin D. Randle: »The UFO Dossier: 100 Years of Government Secrets, Conspiracies, and Cover-Ups«, 413 sider, Visible Ink Press 2015. Bogen er s/h illustreret, har en glimrende litteraturliste og et brugbart stikordsregister.

På forlaget Visible Ink Press har Kevin D. Randle udgivet tre titler, hvoraf den seneste er »*The UFO Dossier: 100 Years of Government Secrets, Conspiracies, and Cover-Ups*«. Det er også klart den bedste af de tre titler, men er dog ikke, som titlen ellers antyder, en bog, hvor alt om ufomyten er med.

Af Kim Møller Hansen

Undertitlen „100 år med regeringshemmeligheder, konspirationer og mørklægning“ lover langt mere, end Randle kan indfri. For at kunne gå 100 år tilbage i ufohistorien indleder Randle med Tunguska-hændelsen fra 1908. Der er dog ingen grund til at inddrage mystiske fænomener eller besøg af rumskibe, når der er rimelige naturvidenskabelige forklaringsmodeller på hændelsen. Næste sag er „Battle of Los Angeles“ fra 1942 - og sådan går det derudad.

Randle er i sagens natur nødt til at udvælge væsentlige hændelser og fixpunkter i ufomytens historie. Det vil altid være subjektivt, hvad man udvælger. Da Randles er tilhænger af rumskibshypotesen (med en forkærlighed for Roswell-sagen) og gerne vil tilgodese sine mange ligesindede i USA, får mange af sagernes mere mystiske elementer fyldig omtale, ligesom hovedvægten ligger på amerikanske hændelser, men dog med udblik til England, Frankrig og Australien.

Kevin D. Randle har en læseværdig [blog](#).

Randle nævner i *The UFO Dossier: 100 Years of Government Secrets, Conspiracies, and Cover-Ups*, hvis en af de klassiske ufo-hændelser har en fundet sin forklaring, hvilket han i tidligere bøger har været meget tilbageholdende med. Han vil også gerne give læseren et billede af, at det ikke kun var i „de gode gamle dage“, at der blev set ufoer: Bogens sidste kapitel er en lang opremsning af ufooplevelser fra det 21. århundrede.

Randle citerer flittigt andre ufoskribenter, bruger et helt kapitel på den franske COMETA-rapport (hvis videnskabelige værdi er ringe) og bringer lange uddrag og citater fra Project Blue Books rapporter. Han ynder at påpege de mange fejl, som Blue Book-efterforskerne i sin tid gjorde sig skyldige i, og de ledetråde og gyldne muligheder for at lave gode analyser de ikke forstod at gribe i perioden 1947-1969.

I dag kan vi alle, med den viden vi i dag har om ufomyten, være bagkloge og pege fingre ad fortidens efterforskningsarbejde. Mere frugtbart ville de have været, hvis Randle havde vist læseren, hvad man faktisk fandt ud af dengang, og hvad denne viden kan bruges til i dag. Der er i dag en tilbøjelighed til at gentage fortidens fejltagelser i stedet for at drage nytte af den viden og de mange erfaringer, der trods alt er blevet gjort gennem årene af både myndigheder og privatpersoner.

Kevin D. Randle kan sin ufohistorie, men hans bøger og [blog](#) afslører også, at der i USA stadig er en anden tilgang til ufomyten, end hvad vi kender i Europa. Hvor man i USA betragter observatørernes vidneudsagn som objektive beskrivelser af et fysisk fænomen - sanserne er at sammenligne med et videokamera, der gengiver virkeligheden, som den ser ud - og hvor uidentificerede fænomener gerne fortolkes som rumskibe af møtrikker og bolte (nuts-and-bolts), så hælder europæiske ufointeresserede mere til sociologiske, psykologiske og kulturelle forklaringer på ufooplevelserne.

Randle og hans amerikanske kolleger fastholder også, at astronomer, piloter og andre folk i uniform er bedre observatører og mere troværdige end alle andre, hvilket selvfølgelig ikke holder og heller ikke understøttes af det observationsmateriale, som igennem årene er indsamlet verden over: Selv om man har et betroet job eller en videnskabelig uddannelse og derigennem måske har større erfaring med at skrive rapporter og lign., bliver ens sanser ikke nødvendigvis bedre til at registrere himmelfænomener korrekt.

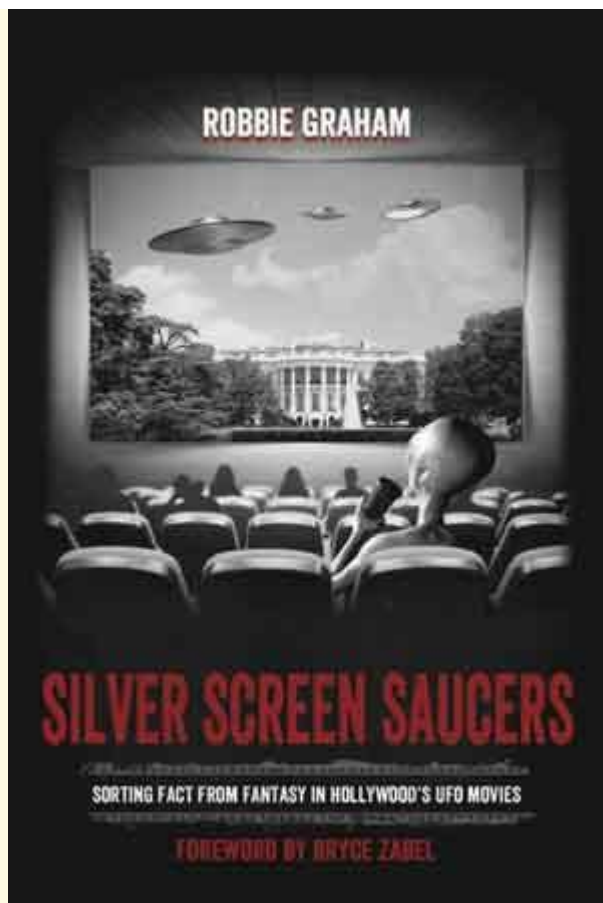
To af Kevin D. Randles bøger er tidligere anmeldt på ufo.dk: »[Alien Mysteries, Conspiracies and Cover-Ups](#)« og »[The Government UFO Files. The Conspiracy of Cover-up](#)«.

(Foto: Kim Møller Hansen)

Ufomyten på det store lærred

Bogen *Silver Screen Saucers: Sorting Fact from Fantasy in Hollywood's UFO Movies* skrevet af Robbie Graham har været forannonceret meget længe, og udgivelsestidspunktet er blevet rykket igen og igen. Men nu ligger de 337 sider klar til læsernes dom. Har den så været værd at vente på? Bestemt! Det er en velskrevet bog, der giver viden om, hvordan ufomytens udvikling og film- og tv-produktioner gensidigt har påvirket hinanden.

Af Kim Møller Hansen

Robbie Graham: »Silver Screen Saucers: Sorting Fact from Fantasy in Hollywood's UFO Movies«, 337 sider, White Crow Books 2015. Se også www.youtube.com/watch?v=UtkLT4uWIU.

I 1952 gav hundredvis af indberetninger om ufooplevelser travlhed hos efterretningsofficerer på flybaser over hele USA. Det blev brugt megen tid på at optage rapporter. Dette skabte bekymring hos CIA (Central Intelligence Agency). Måske kunne de militære kommandoveje og efterretningskilder blive sat ud af spillet, fordi der blev brugt for megen tid på at tage sig af befolkningens ufooplevelser? Ufoerne så ikke ud til i sig selv at være en trussel, men interessen for ufoerne og det voksende antal indberetninger kunne udgøre en potentiel trussel for nationens sikkerhed. En fjende (fx Sovjetunionen) ville således ved at lade agenter sprede rygter om ufoer kunne svække USA's forsvarsberedskab og skabe forvirring inden et angreb.

CIA havde gennem sin særlige afdeling for videnskabelige efterretninger (OSI, Office of Scientific Intelligence) siden 1949 nøje fulgt udviklingen på ufoområdet og mente, at det var på tide at få analyseret "problemet". OSI's vicedirektør H. Marshall Chadwell fik støtte fra generalmajor John A. Samford til at nedsætte et videnskabeligt udvalg. Det fik betegnelsen Robertson-panelet efter dets frontfigur H.P. Robertson, som var en CIA-ansat fysiker og leder af Defense Department's Weapons System Evaluation Group. De øvrige fire medlemmer af Robertson-panelet blev fysikerne Lloyd Berkner, Samuel A. Goudsmit, Luis Alvarez (i 1968

Nobelprismodtager i fysik) samt astrofysikeren Thornton Page.

Robertson-panelet var samlet til arbejde i Washington, D.C. i perioden 14.-17. januar 1953. På de fire dage brugte de fem videnskabsmænd i alt 12 timer til at evaluere seks års dataindsamling repræsenteret ved en række nøje udvalgte uforapporter suppleret af oplæg ved blandt andre raketspecialisten Frederick C. Durant, Blue Books astronomiske konsulent J. Allen Hynek, Blue Book-leder kaptajn Edward J. Ruppelt samt pensioneret major Dewey J. Fournet, der i en periode var tilknyttet projektet og tilhænger af rumskibshypotesen.

Konklusionen i Robertson-panelets afsluttende rapport var ret klar: De fleste uforapporter har en naturlig forklaring, og de resterende rapporter kan alle forklares ved yderligere efterforskning, men det vil ikke være umagen værd.

Robertson-panelet var ganske åbenlyst mest interesseret i sikkerhedsaspektet ved ufoerne, idet det fylder mest i konklusionen:

Da „det massive antal af ubetydelige rapporter“ har en tendens til at „overbebyrde kommunikationskanalerne med materiale, som er fuldstændig irrelevant i forhold til de fjendtligsindede objekter, som kunne dukke op en dag, bør flyvevåbnet nedtone ufoemnet og påbegynde en ‚nedgørings‘-kampagne, som skal mindske offentlighedens interesse for ‚flyvende tallerkener‘ ... Denne opdragelse kan udføres af massemedierne såsom tv, spillefilm og oplysende artikler ...“, og videnskabsfolk, psykologer, amatørastronomer og kendisser „bør bringes på banen for at vise, at selv de mest gådefulde observationer er mulige at forklare ... grupper som fx Aerial Phenomena Research Organization ... bør overvåges på grund af deres potentielt store indflydelse på den kollektive opfattelse, såfremt der finder masseobservationer sted. Sådanne gruppers åbenbare uansvarlighed og udnyttelsen af dem til undergravende formål skal man være opmærksom på.“

Uddannelses- eller opdragelsesprocessen skulle bl.a. bestå i dokumentarudsendelser og spillefilm om virkelige ufohændelser, som først blev præsenteret som mystiske og derefter forklaret. Man antog, at tv-stationer, gymnasier, klubber for forretningsfolk m.m. hellere end gerne ville vise disse film.

Robertson-panelet anbefalede, at de „nationale sikkerhedstjenester straks tog skridt til at fjerne den specielle status, som de Uidentificerede Flyvende Objekter har opnået“, og „den aura af mystik som de desværre lægger beslag på“.

Flyhistorikeren Curtis Peebles har i bogen *Watch the Skies!* (Smithsonian Institution Press 1994) peget på, at Robertson-panelets arbejde ikke så meget handlede om ufoer, men nærmere om Pearl Harbor-traumet, idet amerikanerne „var plaget af tanken om, hvad der kunne ske under et sovjetisk overraskelsesangreb med atomvåben“.

Lige siden Robertson-panelets konklusion og anbefalinger blev kendt i ufokredse, har der været spekulationer om, hvorvidt mange film og tv-serier om ufoer, angreb fra rummet, aliens, bortførelser, korncirkler og konspirationer osv. i virkeligheden er de konkrete resultater af Robertson-panelets anbefalinger - altså at instruktører som Steven Spielberg, Chris Carter (*X-Files* m.m.), Paul Davids (*Roswell* m.m.) og Bryce Zabel (*Dark Skies* m.m.) er hyret af CIA eller lignende skumle foretagender til at lave film og tv-serier, der forbereder os på „sandheden“ om de fremmedes tilstedeværelse, eller som skal sprede misinformation om ufomyten og skabe forvirring i ufokredse. Det er en denne problemstilling, som Robbie Graham har sat sig for at analysere i *Silver Screen Saucers*.

Graham er på hjemmebane, når det drejer sig om film- og tv-historie, og han har styr på ufomytens historiske udvikling, men han er klart på udebane, når han ser nærmere på enkeltsager, som fx Thomas Mantell (1948) og Kelly-Hopkinsville (1955) og skriver i disse tilfælde noget vrøvl og fortier væsentlige fakta, muligvis for at skabe lidt spænding og dramatik i fremstillingen.

Robbie Graham har interviewet en række „bortførelsesofre“, også kaldet „experiencers“ - et kapitel jeg oplever som ganske overflødigt. Til gengæld skal man læse bogen, fordi den giver stor viden om tilblivelsen af de mange spillefilm og tv-serier.

Graham interviewer en række centrale instruktører og producenter for at finde ud af, hvad der har inspireret dem, og om myndigheder eller andre har presset dem til at ændre på handlingsforløb og budskaber.

Konklusionen er, at filmindustrien ikke er i ledtog med skumle kræfter, der vil skjule „Den store Sandhed“. Populærkulturen har indflydelse på ufomytens udvikling, ligesom populærkulturen har fundet inspiration i ufomyten og konkrete ufohistorier. *Silver Screen Saucers* er således helt på linje med Aaron John Gulyas' *The Paranormal and the Paranoid - Conspiratorial Science Fiction Television* og SUFOI's *Project Saucer - Da ufomyten blev født*.

Ufooplevelser har eksisteret, også før Hollywood blev grebet af feberen.

Begreber som Mænd-i-sort (MIB), Area 51 og Nærkontakt af Tredje grad er heller ikke opfundet af Hollywood, men filmskaberne har fundet inspiration i tidens strømninger og i ufomytologien - de har så at sige fundet oplevelsernes dramatiske potentiale og udnyttet det - og skabt fiktive fortællinger, der har givet mening - måske mere mening end virkelighedens ufooplevelser - og dermed fået indflydelse på ufomyten. Dermed er ufomyten blevet stadig mere kompleks med en uklar grænse mellem fantasi og virkelighed.

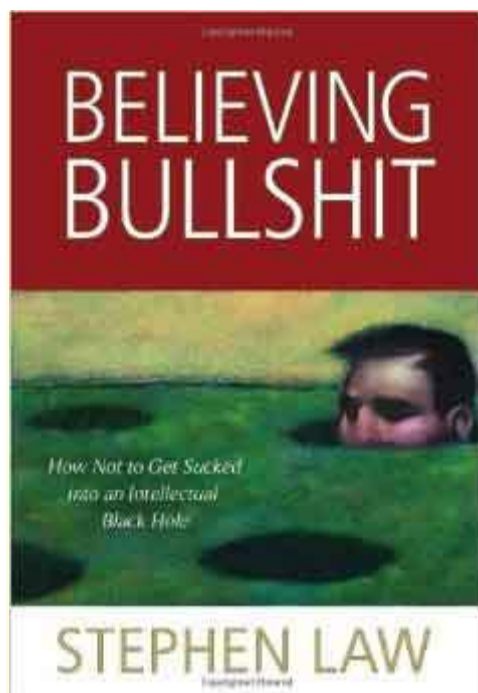
Robbie Graham er tilknyttet University of Bristol, hvor han har en ph.d.

i »Hollywood's historical representations of UFOs and potential extraterrestrial life«.

Læs hans blog på:

<http://silverscreensaucers.blogspot.dk/>

Vaccination mod panik og bullshit

Stephen

Law: »Believing Bullshit: How Not to Get Sucked into an Intellectual Black Hole«, 271 sider, Prometheus Books 2011.

Det amerikanske forlag **Prometheus Books** har igennem årene udgivet mange titler, som ser kritisk på ufomyten og anden mystik. Andre titler har som ambition at klæde læserne på, så de kan forsvare sig mod pseudovidenskabelige argumenter, gennemskue vandrehistorier og ikke så let bliver grebet af massehysteri. »*Believing Bullshit*« og »*A Colorful History of Popular Delusions*« er to titler, som bør læses af alle med interesse for ufomyten.

Af Kim Møller Hansen

Ligesom intet kan undslippe universets sorte huller, er vores kulturelle landskab fyldt med intellektuelle sorte huller.

Stephen Law er filosof og giver i bogen *Believing Bullshit: How Not to Get Sucked into an Intellectual Black Hole* en karakteristik af otte centrale mekanismer, der kan omdanne et sæt ideer til en psykologisk fælde.

Bogen er et humoristisk kampskrift for den sunde fornuft og indeholder mange illustrative eksempler hentet fra emner som fx homøopati, konspirationsteorier, alien-bortførelser, kreationisme og Nostradamus' profetier.

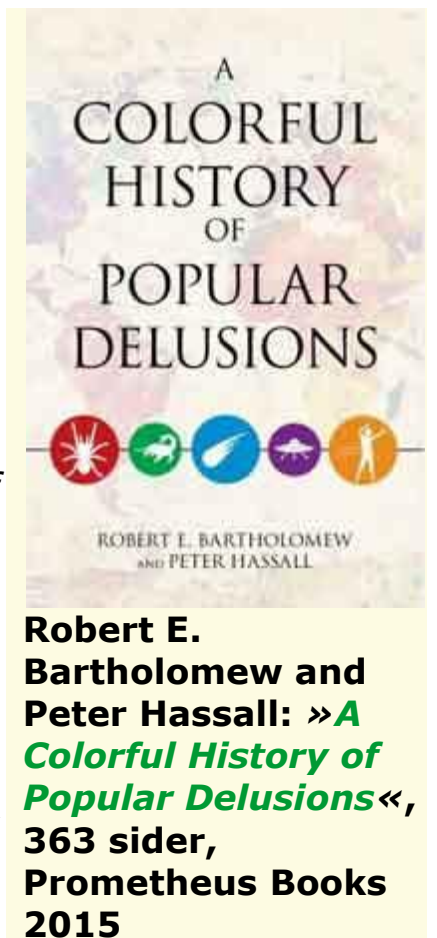
Robert E. Bartholomew er sociolog og har specialiseret sig i menneskers ekstreme adfærd, fx når vi som lemminger følger med strømmen i paniksituationer, lider af massehysteri, tror på rygter og efterfølgende handler irrationelt, dyrker vandrehistorier eller går amok i religiøst vanvid.

Bogen er som Bartholomews øvrige titler grundig med definitioner af de beskrevne fænomener og anvendte begreber efterfulgt af mange velvalgte og underholdende eksempler.

Og man tager fejl, hvis man tror, at det kun var i gamle dage, at menneskeheden kunne opføre sig irrationelt. Bogens mange moderne eksempler er tankevækkende og skræmmende.

Andre anbefalelsesværdige titler med Robert E. Bartholomew som forfatter:

- Robert E. Bartholomew: *Little Green Men, Meowing Nuns and Head-Hunting Panics. A Study of Mass Psychogenic Illness and Social Delusion*, 293 sider, McFarland & Company, Inc. 2001
- Robert E. Bartholomew & Hilary Evans: *Outbreak! The Encyclopedia of Extraordinary Social Behavior*, 765 sider, Anomalist Books 2009
- Robert E. Bartholomew & Hilary Evans: *Panic Attacks. Media Manipulation and Mass Delusion*, 222 sider, Sutton Publishing Ltd. 2004
- Robert E. Bartholomew & George S. Howard: *UFOs & Alien Contact. Two Centuries of Mystery*, 408 sider, Prometheus Books 1998
- Robert E. Bartholomew & Benjamin Radford: *The Martians Have Landed! A History of Media-Driven Panics and Hoaxes*, 248 sider, McFarland & Company, Inc. 2012

Læs ufo-beretninger på www.ufo.dk

Seneste indberetninger til SUFOI om ufo-oplevelser kan ses på www.ufo.dk under *Observationer*.